

ansførte han noget senere. — ja, den ærede Formand sagde rigtignok, at Hans Majestæt Kongen ikke maatte omtales, men maaskee maa dog Kongens Forfærdning omtales? (Formanden: Ja!) — at Hans Majestæt Kongen i Patentet af 6te November 1858 havde forfærdet sig til og foreskrevet os Andre, at Fællesforfatningen skal opretholdes i usvækket Kraft for Danmark og Slesvig, og at det var Ministeriets usvækkelige Rettesnor. Det er altsaa uden Tvivl det, han har meent ved Ministeriets usvækkelige Standpunkt. Nu, at opretholde Fællesforfatningen i usvækket Kraft for Danmark-Slesvig, for Danmarks Rige, det er ganske vist forsaavidt Noget, som der ved den er en Forbindelse, den være løsere eller fastere, men jeg maa tilstaae, at det er dog kun Noget, forsaavidt man virkelig gjør Noget ud deraf, forsaavidt man virkelig giver denne Forfatning mere Fylgighed, end den hidtil har viist sig i Besiddelse af, for at tilfredsstille og vinde Befolkningen. Jeg skal ikke gaae ind paa de daarlige Erfaringer, de uheldige Erfaringer, der i den Anledning allerede ere historisk tilstede; men jeg kan ikke tilbageholde det Spørgsmaal, jeg kan ikke tilbageholde den Tvivl, om da Regjeringens ærede Medlemmer virkelig, dersom det kommer dertil, at man med de hderste Offre skal optræde mod Indblandinger, om da Regjeringen troer, at det vil være muligt, ved denne Forfatning i dens nuværende Skikkelse, at kunne reise Folket i Kredt om Kongen, i Særdeleshed at vække den slesvigiske Befolkning — den tale Tydsk eller Dansk — til en levende Erkjendelse af, at den er en integrerende Deel af det danske Folk. Jeg frygter nei; jeg frygter derhos, at der vel kan komme et saadant Tryk paa det ærede Ministerium, at der maaskee endogsaa kan gøres Afvigelse, Endringer i den modsatte Retning af den, det danske og alle frie Folk maatte ønske. Jeg troer, at under disse Omstændigheder er det i sin Orden og kan det kun billiges, naar vi her have gjennem alle Banfeligheder søgt at udtale, at den Frihed, som har faaet sit Udtryk, sin Definition i Danmarks Riges Grund-

lov, er det, vi Alle hænge ved af Hjerte og Overbeviisning. Jeg nægter ikke, jeg lover mig ogsaa en anden Virkning af, hvad der allerede her er passeret, og det er en Virkning, der forhaabentlig vil vise sig i det Mindste paa de afvort Thing valgte Medlemmer til Rigsraadet, vil vise sig derved, at de, naar Rigsraadet atter, uden Tvivl snart, træder sammen, ville bidrage mere end navnlig nyhlig skete til at skaffe dette Institut den Fylgighed, den Folkelighed, der uden Tvivl betinger Muligheden af, at det for Regjeringen og Landet skal kunne være det, en Repræsentation bør være.

Jeg skal ikke dvæle længe ved den ærede Finantsministers Bemærkning om det Upassende i et Tillæg, som det af os foreslaaede til Finantsloven. Jeg er selv i en Undtagelsesstilling, naar jeg i dette Thing og til tredie Behandling af Finantsloven overhovedet stiller Endringsforslag, men jeg troer, at Landet desværre ogsaa befinder sig i en Tilstand, vi bør henregne til Undtagelserne, til de uheldige Undtagelser, og jeg er aldeles rolig for, at Medborgere i og udenfor dette Thing ikke ville lægge den Vægt paa det i Almindelighed Uhenfigtsmæssige i, at slige Endringer fremkomme paa dette Stadium, som den ærede Finantsminister har lagt derpaa.

Den ærede Indenrigsminister har paa en Maade, der, naar Dieblisset ikke var saa alvorligt, virkelig vilde i en vis Maade have møret mig, udtalt sig ivrigt og omhyggeligt for at bevise det saakaldte Forbeholds Intetbetydenhed. Allerede den Omstændighed, at afbøde S. E. Barfen uden Tvivl var Faderen — jeg veed vel, at Andre mene at være det — til dette Forbehold, vil for mange ærede Medlemmer være en Borgen for, at det haade var vel overveiet, og at det allerede dengang kunde forudsæes at ville under visse Eventualiteter have sin store Betydning. Den ærede Indenrigsminister vidste som Ordfører dengang at fremstille det med en saadan Vægt, at jeg virkelig ikke troer at seile, naar jeg siger, at det væsentlig var den Vægt, den ærede Minister